

Ineens, met een sprong en een schorren lachkreet was hij weer bij haar, greep haar vast.

Ze gaf een gil, krauwde haar nagels scherp over de rug van zijn hand.

Toen werd er op de deur getikt; Jan liet los, trad vlug een paar passen achteruit, veinsde aandacht voor een familieportret.

Juffrouw Lurkus kwam binnen.

„Morgen meneer.... ik wou U effen zeggen, dat meneer Simon nog slaapt.... ik dienik niet, dat-ie zal komen ontbieten....”

Met een half verlegen lach op het wat verhitte gezichtje, gleed Laurien achter den dikken rug der huishoudster de kamer uit.

In juffrouw Lurkus' ronde bruine oogen was een vreemde glans, als van een stillen heimelijken triomf.

„Zoo....?”

Jan zag haar even aan, wendde zich dan weer om, wat grimmig om de stoornis, ontstemd ook plots weer door de herinnering aan Simon's misselijk voornemen, waarvan hij in dezen abrupten inbreuk op de vaste huisregelen, de hardnekkige doorzetting meende te bespeuren.

Hij deed een paar schreden naar het raam, drukte zijn zakdoek op de nu fel schrijnende krab over zijn hand van Laurien's scherpen nagel, maar dan, plots, of iets hem toch onklaar was in Lurkus' mededeeling, draaide hij het lijf opnieuw, zag de huishoudster, die was blijven staan, in het gelaat.

„Was U op de kamer?”

Ze knikte, ontweek even zijn blik.

„Ja.... ik dienik, meneer z'n laarzen stiengen nog buuten en anders is meneer nooit zoo laat en ik oorde in segeel geen geluid in de kamer.”

Jan knikte, wat ongeduldig en verveeld door de langdradigheid van 't relaas.

„En toen goeng ik binnen en toen zag ik, dat meneer nog sliep, afijn ik dienik....” ze aarzelde even en haar blik ontweek opnieuw den zijnen „misschien slecht geslapen vannacht, ee....?”

Weer was even, diep in de ronde bruine oogen, de glans van een stille vreugde.

Jan zag haar nog een oogenblik zwijgend aan, dan knikte hij, wat stuursch, zonder iets te zeggen, trad toe op de ontbijttafel.

Juffrouw Lurkus ging heen.

Toen Jan een half uur later voor zijn bureau in de huiskamer zat, betrapte hij zichzelf op een vreemde ongedurigheid; een oogenblik had het denkbeeld, dat hij nu geruimen tijd ongestoord van zijn nieuwe stereoscoopplaten kon genieten, hem toegelachen, maar nu de kans er was en hij de hand al strekte naar het geheime laadje, zonk die hand